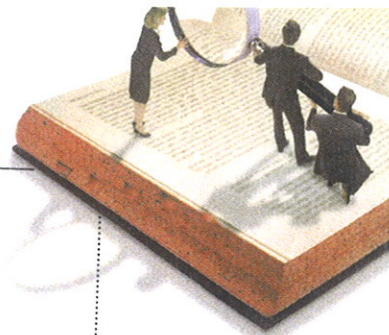

לזכרם

תמי כהן (53) מרמת גן, פסלת, עיצבה והקימה פסל, ולא ידעה כי יהיה אנדרטה לחבריה לעבודה

15 שנים עברתי בהייטק, עד שהרגשתי שמיציתי את עצמי והחלטתי לחפש משהו לנשמה. יום אחד צדה את עיני מודעה על לימודי פיסול במכון אבני. הגעתי לשם ללא תיק עבודות, ונשארתי ארבע שנים. הפיסול הפך לעניין המוביל בחיי.

”שבע שנים לאחר מכן, בשנת 1999, התחלתי לעבוד ברכבת ישראל בתפקיד מנהלת אגף משאבי אנוש ושכר. מתוקף עבודתי הסתובבתי הרבה במוסכים ובאתרי עבודה, וראיתי הרבה מאוד מתכות שהושלכו או אוחסנו מחוסר שימוש. עד אז לא התעסקתי במתכת, אבל חומרי הגלם שמצאתי התחילו לעניין אותי כאמנות. במיוחד פסי מסילה ואדני רכבת. ”התחלתי לאסוף חומרים בשעות הפנאי ואחסנתי אותם במוסך הכי גדול של רכבת ישראל – מוסך הרכבת בחיפה תחתית. כיוון שמדובר בפסולת ללא שימוש, קיבלתי אישור מרכבת ישראל להשתמש בה לצורכי פיסול. עם הזמן צברתי עוד ועוד חומרי גלם, ותוך שנה מצאתי את עצמי עובדת על פסל שפשוט יצר את עצמו. לקחתי מעין מסילה צרה ועיצבתי אותה כשהיא נוסקת כלפי מעלה, בכיוון השמים. מחלקי מנוע ישנים הרכבתי שמונה ראשים, ומי שהסתכל על הפסל מלמטה ראה שמונה ראשים מטפסים במעלה המסילה לכיוון השמים. רציתי שהראשים שלי ידברו אל השמים, וכ” שסיימתי את הפסל קראתי לו ”מעוף המסילה”.

”במשך השנה שעברתי על הפסל נעזרתי באנשי מקצוע ממוסך הרכבת בחיפה: רת” כים, מסגרים, פועלים, כולם משוגעים לא מנות וכולם נלהבים מאוד מהפסל העצום שהלך וקדם עוד וגידים. כולם עזרו לי בז’ מנם החופשי, מתוך התלהבות גדולה.

”כשהפסל הגיע לשלב הסו” פי, תלינו אותו על עגורן כדי שנוכל להרכיב אותו סופית. היה קשה להאמין: פסל שמתנשא לגובה של תשעה מטרים

אם גם לכם יש חוויה מיוחדת שעברתם, אירוע שאתם מתים לשתף בו אחרים, או משהו אישי ששמרתם בבטן ועכשיו אתם מוכנים לספר עליו - הנה, יש לנו כאן עמוד בשבילכם. צלצלו אלינו ל-03-6386409 או שלחו מייל: farkash33@gmail.com ונחזור אליכם

ושוקל חמישה טונות וחצי. כולנו התרגשנו מאוד. זו הייתה עשייה משותפת של הרבה אנשים. ”זמן קצר לאחר מכן פנה אלי דורון פולק, אחד האוצרים המובילים בארץ בתחום האמנות, והזמין אותי להציג את הפסל בתערוכה בתיאטרון ירושלים, במסגרת פסטיבל ישראל במאי 2005. נושא התערוכה היה ”אמנות תעשייה”, לכבוד תגיות השבעים להתאחדות התעשיינים בירושלים. הפסל הועמד בכ’ ניסה לפסטיבל, והיה היחיד שהוצג מחוץ לאולם.

”כמוכן שהזמנתי את כל העובדים מרכבת ישראל וממוסך הרכבת והם ארגנו אוטובוס מיוחד ובאו לראות איך הפסולת הזו, שעמדה במוסכים כאבן שאין לה הופכין, הפכה פתאום ליצירת אמנות מרשימה כל כך. כולם הרגישו גאווה יחיי” דה וגם אני הייתי מאושרת. צבי בר, ראש עיריית רמת גן שנכח בפתחה, שאל אותי איך הצלחתי כאישה להתמודד עם החומר הכבד הזה, בעוצמה כזו ובגובה כזה. אמרתי לו שזה קרה בזכות הרבה נשמה, כוח רצון וחברים טובים. בסימנה של התערוכה הוא ביקש ממני רשות להעביר את הפסל לגן הפסלים של מוזיאון רמת גן. הסכמתי, כמוכן, והפסל עומד שם עד היום.

”שנה אחרי כן, ביולי 2006, פרצה מלחמת לבנון השנייה. ב” 16 ביולי שמעתי בחדשות שנפל טיל במור סך הרכבת בחיפה, אותו מוסך שבו יצרנו את הפסל ”מעוף המסילה”, ושיש הרבה הרוגים ופצועים. בערב נודע לי מספר ההרוגים: שמונה מעובדי המוסך איבדו את חייהם במתקפה הזו.

”התחלתי. במשך כל זמן ה”שבעה” נצרתי בתוכי את המחשבה האיומה. התפללתי שאף אחד לא יזכור כמה ראשים הצבתי על הפסל – בדיוק כמניין ההרוגים.

”אחרי שהסתיים האבל שיתפתי את מנהל המוסכים בסוד שלי, וגם הוא נבהל. אף אחד מאיתנו לא היה יכול להסביר את המקרה המוזר הזה. הוא אמר לי שכאילו קראתי את הכתובת על הקיר. הרי יכולתי להרכיב שבעה ראשים, או חמישה, או שישה, אבל שמונה בדיוק וכולם נוסקים השמיים? ”אישית, אני לא יכולה להגיד שהייתה לי תחושה פני” מית. כשיצרתי את הפסל לא ידעתי מה אני עושה, זה פשוט יצא לי ככה. אחרי שנודע הסיפור, שאלו אותי אם אני רוצה לעשות אנדרטה לזכר הנופלים, ואמרתי שאני לא עוסקת באנדרטאות, רק בפסלים למען החיים”.

למה רציתי לספר את הסיפור שלי?

”מאז האסון לא נגעתי יותר במתכת ולא חזרתי למוסך. היום אני מפסלת משבלונות של חלקי קטרים מעץ. אני לא מסוגלת לנגוע בברזל. הפיסול בשבילי הוא לנשמה, ומה שהנשמה מרגישה – את זה היא מוציאה. אולי הנשמה שלי, בתת מודע, קלטת דברים שאני לא יודעת להסביר. זה סוד שלעולם לא אדע את פשרו.